

Ciril Zlobec

Moje makovo veselje

Se krog že sklepa?

Se krog že sklepa? Skorajda ljubeče
mi čas utrujenost v srce nataka,
življenje ni več pot k prividom sreče,
morda že jutri bo samo še tlaka.

Vse bolj osupel zdaj že v hrbet gledam
vsem svojim ciljem, vsem zanosnim sanjam,
celo svetlobi vseh svetlob – besedam,
v njih senci se nad lastno senco sklanjam.

Vso pot sem bil zazrt v kak cilj pred sabo,
zamaknjen v to fatamorgansko vabo,
sem vès čas hitel, v njeno past se ujel.

In zdaj, o Bog, ta krog! Korak v temó?
Sem bil, sprašujem se, samo odsev,
odsvit svetlobe, ki je ni bilo?

Nenasitno radoveden

Moral bi čutiti utrujenost,
utrujenost v nogah in v srcu,
pot, ki jo še zmerom hodim,
je že daljša od očetove
in daljša od poti njegovega očeta,
moral bi čutiti utrujenost,
usesti bi morda se moral
na kak melanholični obcestni kamen,
skozi mrak večera se ozreti
na to dolgo pot,
ki sem tako hlastaje jo prehodil,
njenih čarov in skrivnosti
nisem si odstiral
z nežno plahostjo zaljubljenca,
s pohotno roko
sem jih trgal z nje,
nestrpno, spotoma,
si téšil
nenasitno lakoto krvi.

V nogah in v srcu
moral bi čutiti utrujenost,
saj zdaj iz svojega večera,
ki dobrotno mi pogled zastira,
že ne vidim več v visoko poldne,
tuji se mi zdijo,
ko jih le še v sanjah kdaj uzrem,
sledovi mojih bosih nog
v poletni travi.

Moral bi že občutiti utrujenost,
utrujenost v nogah in v srcu.
Živel sem hlastaje. Nenasitno radoveden.

Prekrščevalec

Bil sem goreč prekrščevalec,
a brez prave vere:
brez goreče vere vase,
ki goré premika.
V večnem strahu,
da ostal bi glas vpijočega v puščavi,
sem vse živo okrog sebe,
ves svoj mali širni svet poséлил
z novimi in novimi imeni:
kar dotlej bilo je daleč,
se mi z njimi je približalo,
kar mi že prej bilo je blizu,
mi postalo je še bliže,
vame tiho se prelilo,
se usedlo vame,
me do vrha napolnilo,
vse besede v meni potopilo,
da zdaj zmeden, z glasom utopljenca,
krščene, prekrščene, jih kličem,
a se ne oglašajo,
ko brez glasu jih kličem.

Bil sem goreč prekrščevalec
vsega živega in mrtvega,
še nerojenega, še nespočetega
vsenaokrog in v samem sebi,
iz pesmi v pesem,
iz spomina v pozabljenje,
v molk
vse globlje in globlje v sebi
in vse dlje in dlje od ljubljenih imen,
ki so se mi oglašala,
ko sem jih v stiski,
ko sem jih v zanosu klical.

O, da bi bil vsaj glas vpijočega v puščavi!

Sanjski dom ljubezni

(uklenjeni sonet)

Ne s svetom, sam s seboj bi rad bil eno,
a sem, kot bi med prsti se drobil,
le v razpršenih delih sebe živ,
samo v ljubezni zaživim zgoščeno.

Vse drugo mi je kot prehodni dom,
ki vanj brezdomec v stiski se zateka,
a v njem ne doživi zavetja doma,

povsod, kjer išče se, le sled človeka,
nikoli pa on sam in ves, le dvom
v človeka v sebi, dókler ne priroma

v svoj sanjski dom ljubezni dvoedine,
v njej v rajski sli telesa in duha,
četudi le za kratek hip, oba
občutek enosti do dna prešine.

Vsak dan znova

Vsak dan znova, dan za dnem,
sestavljam si svoj mozaik življenja,
da bi v njem,
ko tujec v tujca v sebi se zazrem,
spet prepoznal svoj pravi obraz.

Trenutek ob trenutek zlagam,
upanje z obupom stikam, strah
s pogumom, v kontrapunkt oblik
in barv se lomim,
skoraj že z naslado se ostrim,
vse več je v meni brazgotin,
vse več je v meni živih ran.

Potem pa pride noč,
noč za nočjo
mi s svojo temno roko zbriše

ta nikoli dokončani
mozaik življenja,
da vsako jutro brez spomina nanj
sem vsak dan znova, dan za dnem,
kot da me ni,
kot da me sploh nikoli ni bilo.

Moje makovo vesolje

Sem še ljubezen? Tista dvoedina,
ki se edina večnost mi je zdela?
Iz tebe vame ves čas je cvetela,
omamno tudi še kot bolečina.

Ljubezen – moje makovo vesolje,
ki v svoje črne luknje me požira,
a skozi se v brezmejnost mi odpira,
ne bega me, če mimo moje volje.

Sem še ljubezen? Ne le, ker brez nje
sam v sebi bil bi človek brez imena,
brez duše, brez obraza, brez časti,

le še spomin ugaslega plamena,
ki pa še greje, ko že ledeni
mi kri, ko mah prerašča mi srce.

Podoba iz sanj

Ogromna črna ptica
v moj plitki sen je priletela.

Od bogve kod je vanj zašla
zaradi lakote morda,
vseeno kam, na slepo gnana,
morda izobčena iz svoje jate,
morda po volji kakšnega boga
za maščevalko nad menoj izbrana,
za kak moj skriti greh,
zapisan v božjo knjigo kot zločin,
ki terja maščevanje.

Ogromna črna ptica
vse globlje in globlje spušča se
v moj plitek sen:
zaman iz njega jo podim,
zaman pred njo bežim,
nikamor se ne morem skriti,
pred njo nikamor ubežati,
vse bolj in bolj se v strahu krčim vase,
v negibnost duše in telesa.
Zdaj tudi že moj strah se krči,
zadeva ob svoj skrajni rob
globoko v meni in sam v sebi.

Ogromna črna ptica ujeda.
Še zdaj, zbujen, jo vidim:
razprtih kril,
z iztegnjenimi kremplji
in dolgim, ostrim kljunom
že tik nad mojo glavo
je kot nagroben črn križ,
ki vame ga zasaja smrt.